

Aldandım Ona Gülüyorum

— safdeha · 02 Nisan 2022

...

Sonsuzluğun içinde kayıkta debelenişim boşuna mıydı?

Ne farkı vardı ki sağım solum önüm arkamın uçurumdan... Yalnızdım. Cendere ümitlerimi yerle bir ederken hayata tutunmak!

Ne bir martı vardı, ne dağlar ve toprak... Yani kör olası alışkanlıklarım. Belki de bir fırtına kopacak boğulup ölecektim ancak bunları düşünürken yaşıyorum da. Yaşama tutunmak demek insan olmaktı... Asumanda bulutlara baktıkça ve onları kararmış gördükçe fırtına mı gelecek diye korku içindeyim. Sonra düşündüm ki, en kalabalık bir çarşıda yine aynı hislerle yaşamıyor muydum... Kime gel benimle dertleş desem, kim bilir delirdim sanıyordu. Yalnızlık, hayatta kalmak parayla da satın alınmıyor du... Alzheimer olmuş babama bakması için parayla tuttuğum kadının şiddet göstermesi gibi. Sabır denen olgunun kalmadığını, en kısa yoldan zengin olup, köleleriyle yaşamayı hayal eden o hizmetçi... Neden babama katlansın ki, onu kim ayıplardı ki... Ayıplasa umurunda mıydı... Her yeri hapishane gibi gören kişinin kaybedeceği ne olabilirdi ki... Kalbine yapışan kurtçukların, sözlerine bile hükmetmesi. Benden ötede, dışımda yaşayan ve güven buldukça mutlu olan kişiler...

Kim bulmuş ki güveni, şimdi kayıkla hayata tutunan benden onların ne farkı vardı ki? Hep yaşama isteği, bu dünyadan kopamayan ... Ne suç işlenmişse feleği suçlayan haykırış ve fırtınalar... Tıpkı birazdan kopacak ve göz gözü görmeyecek yağmura doğru sürüklenişim gibi. Ben insan, hangi doğanın kopardığı kükreyişe dur diyebilir ve önlem alabilirdi ki buna...

Güneş her yere hükmediyor, göz görüyor ama neyi? O güneşin yükseldiği her yerde sorunlar aynı... İnsan kendini kaybediyor, dışarıda yaşarken kendini adeta inkar ediyor. İçinde onun gerçek güvendiği benliği varken dışına taşıyor ve her yerde olmayan güveni arıyor. Hani ölüm olsa ne olacak ki, taşıdı ve hamal olduğu bedeni ölüyor yalnızca... İçinde ihmal ettiği ruhu hala sapasağlam... Okyanusun sonsuzluğuna durmadan yeniliyor.

Ye iç tuvalete git... Bize ait olan bu dünyada başka ne var ki? Hani tuvalet var mı diye gezerken onu bulsak bile paran olmazsa oraya da kabul etmiyorlar. Bir köpek bile bizden özgür, istediği yeri pisliyor. Tut çişini, patlayana kadar... İşte o zaman insan olursun diyenler...

Kayıкта o kadar kitap var ki. Neden aldığımı neden burada olduğuna şimdi anlam veremiyorum. Okumak, ne derse hayal kurmak... Ne elde var ne avuçta... Başıma bir felaket gelecek, o kitapların bana ne yararı var ki... Okumak ama yaşamamak bu olsa gerek...Kütüphaneler dolu kitaplar okudum. hangi kitabın içinde kaybolsam orada benim içimden uzaklaştıran ne engel vardı ki?

Dondurmayı yiyorsun. O bitince tadı kalmıyor ağzında... Yine satın alıp yine yemek gerek... Her tadımlığın bir bedeli var, fazlalığında... O dondurma isteğini bir ömre yaymak ve yavaş yavaş yemem gerek. Bir dondurma kazanında sürekli yalayan birinin yaşama başarısı o kadar düşük ki... Ben bu kayıkta ondan daha umutluyum. Kütüphaneden gelen ruhsuzluk beni mantığın körebesinde oynatıp duruyor.

Ben bir makina gibiyim ya da böyle yaşamışım diyorum. Hani yanımda bir insan olsaydı, tüm okuduklarımı ona aktarsaydım. O kişi de öğrenseydi bunları. Ancak okyanusun içinde gerçeğe dönüşmeyen ve yaşanmayan beni bu nasıl mutlu eder ve yaşama bağlanmak için ümitlendirebilirdi ki...

Güneş battı... karanlığın içindeyim şimdi... Sadece dalgaların sesi kulaklarımda bir korkunç çığlığı anımsatırcasına korku veriyor benliğime... Bağırıyorum... Dalganın sesi bastırıyor çığlığımı. Hani bu okyanustan kurtulsam, ayaklarım toprağın üstüne bassa, bu yaşadığım acı tecrübeyi medya abartarak haber yapsa... Ne değişecek ki? Bu dünyayı kıyas almam sanırım yanlış... Bilinmeyen bir sonsuzluğun içine gireceğim ölürsem, yani bedenim yok olurken! Sonra neyin tesellisi olacak boyut değiştiğinde... Yoksa yine dünyayı ve bu okyanusu mu arayacağım. Varlığın inkar edilemez gerçeği bu yok oluşu hesap edemiyor bir türlü. Hangi matematik hesabı bir garanti veriyor ki? İçimde ki özleme çare bulan formülleri etrafımda süslüyor ki? Hepsi bir yapay zekanın içinde ortaya çıktıkça sesleri çığlığı andıran, insanı kabul etmeyen sonuçları... Madem yapay zeka bir kitaptan daha fazlasını veriyor, kütüphanelere ne gerek var, kitap okumaya ki? Oku derken kastedilen kitaplar mı, yoksa insanın öğrendikçe şaşkınlığa dönüşen keşfedilen evrenin sırları mı? Bunu yapay zekaya yüklemek için işte gerçekten bir insan olmak gerek... yani insan tembel olamaz, ne kadar çok şey öğrenirse, o öğrendiği yapay zekanın yapması gerekenler olacak. İnsan hiç bir şeyi yaratamaz sonuçta. Var olanı keşfeder. Hani keşfettiğinde kendini tanrı gibi görenler var ya... Şimdi onlara gülüyorum. Bunlar gerçek zavallılar. Benden daha vahim durumları....

Şimdi öylesi heyecanla gülüyorum ki... Mutlumuyum yoksa? Neye güldüğümü bile bilmiyorum. Belki de ilham edilen şey, içtiğim veya yediğim misali ruhuma gıdasını sunuyor. Aslında yokluğun çokluğunu hissediyorum ... Hayallerin, ümitlerin, yaşamda kalmak için direnen benim, nefsim... Beni yaratan, kutsayan, kuşatanın nimetlerine hayranlık duyuyorum. Bu okyanus, bu bulutlar, hatta karanlık dahi benim değil... Bu dünyada bana ait ne oldu ki... Aldandım. Ona gülüyorum.

Saffet Kuramaz